

[Ministeren for offentlige arbejder.]

ning, men det svensk-danske udvalg, der derefter blev nedsat, er ikke færdig med sine beregninger over de ting, der er sket, siden kommissionen afsluttede sit arbejde, og så længe det ikke er færdig, og det bliver det antagelig ikke før foråret 1967, kan man ikke komme nogen vegne med at forhandle med den svenske regering.

Med hensyn til storlufthavnen ligger det på samme måde; det særlige udvalg, der arbejder med de ting, bliver heller ikke færdig førend tidligst omkring nytår 1967, og så længe man ikke derfra har fået nogen betænkning, er det jo uendelig svært at gå i gang med forhandlinger med den svenske regering. Men jeg vil gerne have lov at understrege, at vi har den allerbedste vilje til at prøve at få løst disse ting så hurtigt som muligt; det er altså ikke vilje, der mangler; det er simpelt hen de forhold, jeg her har nævnt, der ligger i vejen.

Jeg er enig med hr. Guldberg og andre, der har været inde på det spørgsmål, i, at vi selvfølgelig ikke kan begynde at projektere en kommende S-bane til en ny lufthavn, før vi ved, hvor den skal ligge. Det er jo temmelig afgørende. Man kunne måske nok begynde, d. v. s. begynde på en tunnel, for der er jo andre problemer — jeg tror, hr. Stæhr Johansen var inde på det — end lufthavn på Amager; der er jo et meget stort problem med boplads og arbejdsplads, som efter min mening trænger til en meget hurtig løsning. Jeg tror, det i virkeligheden er et af de steder, det brænder mest på, og havde jeg haft noget med det at gøre, dengang man byggede den såkaldte nye Langebro, så tror jeg nu nok jeg havde henstillet til Københavns kommune, at man allerede på det tidspunkt havde lavet en tunnel, for det er i virkeligheden, synes jeg, en forsyndelse, der er sket dér, og jeg har ved flere lejligheder sagt til overborgmesteren og andre, der har med tingene at gøre i København, at det jo ikke går, at man bare fylder på på Amager med boliger og med lufthavn og med Øresundsbro, uden at man

også tænker på at skabe de rigtige trafikforbindelser. Der er altså i og for sig ikke divergerende opfattelser på dette område; jeg mener, at Amagerproblemet skal have en høj prioritet, men stadig væk må jeg altså holde på, at spørgsmålet om City er nummer ét, og det er alle eksperter jo også enige om.

Udvalget stillede jo på foranledning af partiet venstre nogle spørgsmål, forinden det sluttede arbejdet, før folketinget tog sommerferie, og disse spørgsmål var af en sådan karakter, at de — og det havde man også ønsket fra udvalgets side — skulle ud til kommunalbestyrelserne både i Københavns kommune og Frederiksberg kommune og til amtsrådet; derfor har det ikke været muligt at få disse spørgsmål besvaret før nu, da der foreligger besvarelser, som jeg fik i går, og som er klar til at gå til udvalget, når det nu bliver nedsat og kommer i gang. Jeg tror at kunne sige, at disse besvarelser, som jeg har løbet igennem meget hastigt i dag, faktisk viser en almindelig tilslutning til det forslag, der er fremsat tidligere, altså det, vi behandler i dag.

Ja, til hr. Stæhr Johansen har jeg i og for sig ikke andre bemærkninger end hvad jeg har sagt: at jeg er enig i, at Amager er et vigtigt problem; i denne forbindelse har jeg jo også peget på boligproblemet og arbejdspladsproblemet.

Fru Else-Merete Ross mener, at lovforslaget er for omfattende, men i samme åndedrag siger fruén, at hun vil henstille, at man går videre med den første afdeling, så man fører den til Østerbro. Det er jo altså i og for sig ikke det, vi foreslår; vi foreslår kun den første etape, mens altså fru Else-Merete Ross og andre mener, at man skal tage noget mere med i første omgang.

Se, når forslaget går ud på at fastlægge linjerne, så er det jo ud fra den betragtning, at det er meget vigtigt for Københavns kommune, for Frederiksberg kommune, for omegnskommunerne at have en vis planlægning at gå frem efter. Hvis man